

عنوان مقاله:

معنا در شعر عربی: از توصیف تا تولید

محل انتشار:

پژوهشنامه نقد ادبی و بلاغت، دوره 4، شماره 1 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

فرشید ترکاشوند - استادیار زبان و ادبیات عربی دانشگاه بین المللی امام خمینی (ره)

خلاصه مقاله:

معنا همچون فرم در شکل‌گیری متن شعر و ادبیت آن نقش بسزا دارد؛ با این تفاوت که در شعر مدرن نقش معنا و ابداع در آن، از اهمیت بیشتری برخوردار است و ابداع معنایی شاعر نیز زمینه گسترده تری دارد. نگارنده در مقاله پیش رو به دنبال تحلیل نقش معنا در تمایز متن شعر از متون غیر ادبی است و در این زمینه سعی داشته است به صورت مقایسه‌ای معنای وصفی (اغراض شعری) و تولید معنا (معناسازی شاعر) را تحلیل کند. مقاله حاضر بر مبنای این فرضیه کلی که عدم تولید معنا از سوی شاعر به سادگی فرم و کاهش فاصله شعر از نثر منجر می‌شود، به نتایجی رسیده است؛ از جمله این که متون توصیفی قدیم و متون گزارش‌وار (روایی) جدید از پیچیدگی به دور هستند و دستخوش وضوح در فرم شده‌اند. میزان تمایز زبانی این گونه آثار از زبان معیار کاسته شده است و به جهت آن، شاعر ابداع خود را بیشتر متوجه فرم می‌کند، اما متون رئالیستی مدرن که از روش‌های مختلف زبانی بهره می‌گیرند و همچنین متون درون‌گرا، از زمینه معناسازی بیشتری برخوردارند و ابداع شاعر علاوه بر فرم، در معنا نیز زمینه‌های گسترده‌ای به خود می‌گیرد.

کلمات کلیدی:

شعر عربی، معنا، فرم، ادبیت، اغراض شعری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1321800>

